

«Dins la casa de colors», d'Abril Aibar Marcó

Relat guanyador del concurs «[Imagina un amor](#)» en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2022.

Stuttgart, Alemanya, 1945

Avui ens han enviat a en Blaz i a mi a escorcollar un poble a la vora de Schwäbisch Hall. Feia temps que no anàvem a patrullar junts, d'ençà que en Blaz es va ferir greument per culpa d'uns jueus. A simple vista el poble es veia sense vida. Els únics éssers vius érem el meu company i jo. Ell va decidir tornar a la base, ja que el poble suposadament estava buit i no feia falta perdre més el temps. La veritat és que va marxar no perquè no volgués perdre el temps, sinó perquè la seva dona estava embarassada de 9 mesos i si passava alguna cosa o es posava de part volia estar amb ella. L'admirava, perquè a mi mai m'havien interessat les dones ni el matrimoni.

Ja havien passat tretze hores d'ençà que vaig partir de Stuttgart, i quasi tot el poble estava escorcollat, només em faltava una casa, una de sincerament molt bonica. Els colors que més ressaltaven eren el vermell de la teulada i el verd festuc de la façana. En entrar-hi, em vaig sentir completament sol i enyorat de casa. Ja era l'última i aviat podria tornar a la base i descansar. Per res del món volia trobar-me algú, l'hauria de matar. Aquesta era la meua feina. Simplement matar jueus.

Quan ja havia revisat l'habitatge i em disposava a sortir de la casa de colors i tornar a la base, de sobte vaig sentir un soroll que provenia de dins d'un armari. Em vaig sobresaltar, desitjava que no fos una persona, no volia matar cap innocent més. Malauradament, a l'obrir l'armari els meus ulls van albirar un noi ferit i moribund dins. El noi no tindria més anys que jo, tenia uns ulls blaus intensos i uns cabells coure que li arribaven als colzes. M'hi vaig apropar, però ell no treia els ulls de la Sturmgewehr 44 que jo tenia a les mans. Amb cautela jo anava entrant dins l'armari fins que el noi em va escopir a la cara. Jo immediatament el vaig apuntar amb l'arma a la cara, a la qual cosa ell va respondre dient:

–Mata'm, tortura'm, però mai sereu superiors. Us creieu Déu, i ell ja us posarà al vostre lloc. I tu tindràs una mort com jo i només et vull desitjar la pitjor de les morts –totes aquestes paraules les deia amb tant de patiment i dolor que després de tantes morts a la meua consciència em vaig veure incapaç de poder actuar i només mirar-lo em provocava una empatia que no havia sentit mai. Ràpidament, em vaig aixecar i li vaig dir amb tants sentiments que no sabia quin predominava:

–No tota la gent que tu creus que es creuen superiors ho són, alguns simplement ho hem de fer veure per no morir. –El noi em va mirar i aixecant-se uns centímetres em va dir amb una veu més segura:

–Qui és pitjor, el que és o el que per por canvia?

No sé per què, però el noi que feia uns moments semblava que es moriria, em va dir una frase que avui dia encara no puc respondre. Moments després de la pregunta del noi, em tocava preguntar a mi:

–Nom? –Ell es va estranyar pel canvi sobtat del to de la meua veu, però a la vegada que s'aixecava em va dir el seu nom:

–Alexander, i tu soldat no nazi? –Se'm va escapar una petita rialla per allò de “no nazi”, però posant-me a la seva alçada li vaig dir amb una falsa autoritat:

–Beltram el nazi.

Es va notar que va entendre la broma i va riure. Després de la nostra petita conversa, no em treia del cap una cosa: què faria amb l'Alex. Tècnicament, era l'enemic i ens matarien als dos. Primer de tot vaig examinar la seva ferida del braç i no és que fos petita, tenia un trauc molt gran que li travessava des del colze a la mà. Veient que ja no em tenia tanta por, li vaig dir que hauria d'anar a buscar medicaments per a la ferida, però l'Alex no parava de repetir-me que si el deixava sol el podrien matar. Es va posar molt histèric, li vaig dir que no tardaria gens. Per un petit moment tot el meu cos va notar com la seva petita i delicada mà agafava la meua, una mà gran, aspra i amb moltes cicatrius. Em vaig aixecar sobtadament i amb la cara vermella li vaig dir que s'amagués i no fes soroll, que tornaria en uns dies i que a la nit intentés buscar menjar. Les meves últimes paraules per l'Alex abans de partir van ser:

–No moris, a menys que el que et mati sigui jo. Després d'això va riure i es va posar dins l'armari.

A mesura que m'allunyava de la casa de colors, més em preocupava per l'Alex. En cert moment del viatge em vaig plantejar els meus sentiments cap a ell. Un noi jueu, un impur que no coneixia de res, un noi amb qui l'únic que havia compartit havien estat unes hores, un noi que no em podia treure del cap i, en definitiva, un noi... Com podia ser que jo, un noi de metre noranta, cabell gruixut i negre, fort i mans aspres sentís coses que mai havia sentit abans per una persona d'un metre seixanta, cabell com la seda, mans delicades i veu suau? Vaig deixar el tema i em vaig centrar en arribar ràpidament a la base i agafar els medicaments.

En arribar a la base on ens reuníem tots per esperar noves instruccions dels caps, em va venir en Blaz i em va fer un interrogatori. Per què havia arribat tan tard i per què necessitava els medicaments? Jo sabia que no podia dir res de l'Alex, per això em vaig inventar que una noia d'un metre seixanta, cabell com la seda i veu suau m'havia enamorat, i ella necessitava medicaments. En Blaz em va abraçar i em va murmurar:

–Ja començava a pensar que eres *marica*.

Jo vaig fer mala cara, però no em va passar pel cap dir res, no fos que sospitessin. En Blaz em va preguntar com es deia, la noia. Jo li vaig dir que es deia Alexandra. De seguida em va dir que com no anés amb la noia i li declarés els meus sentiments ràpidament la perdria, la guerra té aquestes coses. Vaig agafar els medicaments i vaig córrer com un boig per expressar el que sentia per l'Alex.

En arribar a la casa dels colors, el cor m'anava a mil per hora, si li hagués passat alguna cosa a l'Alex, em moriria. Amb veu tremolosa vaig xiuxiuejar:

–Alex? –Ningú contestava. Em vaig posar molt histèric.– Alex!

De cop una petita mà va sortir de l'armari. Era ell.

–Què passa? –Una mica espantat, em vaig agenollar i li vaig acariciar la cara suaument– T'han dit que tens una cara preciosa...

No em va deixar acabar la frase, es va incorporar i els nostres llavis es van desfer l'un amb l'altre.

–Què fas?! –Li vaig dir amb una veu autoritària. I l'Alex amb la veu trencada i els ulls llagrimosos em va dir allò que tant desitjava.

–Vull acabar aquesta vida sense tu o començar-ne una de nova amb tu.

La poca cosa que era ell i les grans coses que em feia sentir. Suposo que va ser amor a primera vista, no?

A partir d'aquí van passar moltes coses. No us les podríeu creure, ens vam casar! Com que l'Alex tenia els cabells llargs i la veu fina es va fer passar per noia, va ser fàcil aconseguir-li una nova identitat. Quina gràcia que feia, però que guapo que estava. Al cap de poc temps, gràcies al fet que la guerra va acabar i tan aviat com vam poder ens vam allunyar tant com vam poder d'Alemanya. Hem estat en perill, clar que sí, han estat moltes les vegades que quasi ens enxampen. Era un horror fingir ser una altra persona i a més jueu en aquella època. Continuo sense poder respondre la seva pregunta.

L'única funció d'aquest diari és explicar el que he viscut, en una època en la qual havies de fingir ser moltes coses que no ets, només per encaixar. Desitgem, l'Alex, jo i totes les altres persones com nosaltres, que en un futur no molt llunyà ja no s'hagin de fingir coses que no ets o que sents, sinó ser qui ets o a qui estimes. A veure si tu, que estàs llegint el meu diari, pots respondre la pregunta de l'Alex i pots viure en el món lliure que nosaltres tant hem desitjat. Qui és pitjor, el que és o el que per por canvia?

Alexander Schmidt. 1924-2017

Beltram Fischer. 1920-2018